

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Sabbato. Attendite ne Iustitiam vestram faciatis coram hominibus, ut
videamini ab eis, &c. De respectibus humanis fugiendis. Qui suam
Iustitiam facit ut videatur, maximam quæ fieri possit, ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

S A B B A T O.

DE RESPECTIBVS HVMANIS FUGIENDIS.

Attendite, ne iustitiam vestram faciatis coram hominibus, ut videamini ab eis; alioquin non habebitis mercedem apud Patrem vestrum. Matth. 6.

VERITAS PRACTICA.

Qui suam Iustitiam facit ut videatur, maximam quæ fieri possit, iniustitiam videtur facere,

RATIO EST. Quia maxima iniustitia est usurpare quod Dei est, ipso Deo invito & vetante.

Sed qui iustitiam suam facit ut videatur, sibi usurpat quod Dei est, ipso invito & vetante.

Ergo maximam quæ fieri potest iniustitiam videtur facere: seu potius, ne faciat, attendat quod Christus Dominus monet.

I. PUNCTUM.

1. de Corp.

EGREGIE sanctus Joannes Chryostomus primo de Compunctione libro, postquam enumeravit multitudine vitiorum quibus involvimur: Si quis, inquit, potuerit ab istis se nexibus exuere, cautiusque & astentius quæ mandata sunt, adimplere, malum ingens superbia continud obrepit in qua est gravior lapsus. Cui conformiter sanctus Augustinus, Nisi humilitas omnia quacunque bene facimus & praeceperit, & comitatur, & consecuta fuerit, & proposita quam intueamur, & approposita cui adhaereamus, & imposita quæ reprimamur; jam nobis de aliquo bono facto gaudentibus, totum extorquet de manu superbia: Virtus quippe cetera in peccatis, superbia verò etiam in recte factis timenda est, ne illa qua laudabiliter facta sunt, ipsius laudis cupiditate amittantur. Quomobrem opportunè Christus Dominus, Attendite, inquit, ne Iustitiam vestram faciatis coram hominibus ut videamini ab eis, Nomine autem Iustitiæ intelliguntur omnia bona opera quorum res sunt præcipuæ species de quibus ipse conlequenter agit toto capite sexto sancti Matthæi, nempe Eleemosyna, Jejunium, & Oratio; quæ

Ep. 56.

tria distinctè spectant Deum, proximum & nos ipsos.

Atque ut in eorum actibus exercendis hoc attendamus quod monet Dominus, attentè consideranda est Veritas quæ hic docetur, Quod si nostram Iustitiam fecerimus coram hominibus, ut videamur ab eis, videbimur maximam quæ fieri possit, Iniustitiam facere. Quia videlicet maxima illa censenda est iniustitia, quando quod Dei est maximè proprium, ipso nolente & prohibente Deo, sibi quis usurpat. Cum enim omnis usurpatio rei alienæ invito rationabiliter Domino, sit iniustitia, certè quod res usurpata magis est propria & cara Domino suo, quod Dominus à quo subripitur est altior seu quod altiori & superiori jure rem possidet, quod denique magis rationabiliter est invitum, tunc omnium iudicio illa rei alienæ usurpatio dicenda est major iniustitia, seu magis iniusta & gravis in suo genere, utpote quæ in se magis comprehendat quæcunque faciunt ad gravitatem iniustitiæ.

At verò quid potest esse aut cuius potest esse magis proprium, quàm quod Dei est, Deo, qui à se uno habet quod habet, & à quo pendent creata omnia? Quis verò est altior Dominus quam qui est *Altissimus super omnem terram: Et* Ps. 96. qui tali jure sua possidet ut nec ipse suo se jure possit exuere. Si autem sua nolit communicare, nisi quantum permittit libertati hominum qui ab eo nolente & invito, sibi quæ Dei sunt non vereatur usurpare, quis cogitari possit magis rationabiliter invitum & nolens quàm qui suprema est ratio rei um omnium, & prima quarumlibet regula rationum? *Nunquid via mea non est aqua, Ez. 48. 11* & non magis via vestra prava sunt, dicit Dominus? Unde aperte patet, quanta sit illa iniustitia, quàm gravis & exitima, si quis, quod Dei est maximè proprium, sibi usurpet, Deo nolente & Ps. 118. vetante? *Injustè iniquitatem fecerunt in me.* Nonne id agnoscis.

II. PUN-

II. PUNCTUM.

SED qui iustitiam suam facit ut videatur ab hominibus, usurpat sibi quod Dei est, ipso Deo invito & nolente.

Usurpat enim gloriam illius iustitiæ, quam facit ut videatur, ut æstimetur, ut laudetur, & glorificetur. Quæ quidem gloria sic proprium Dei bonum est, ut singulariter Deus dicatur in Scripturis, *Rex & Dominus Gloria*, quasi diceretur, neminem sibi posse illam præterdere, nisi quantum ipsi Deus voluerit communicare, aut nisi qui talem præterdit gloriam se reum faciat usurpatæ rei divinæ contra vel præter divinam voluntatem. Neque id gratis dicitur, sed firma est constansque ratio fundata in duobus divinis titulis seu attributis quæ sunt ita Divinitati propria, ut non possit esse Deus quin sit Principium & Finis omnis iustitiæ, totiusque boni operis à quocunque hominum facti: ac proinde quin omnis Gloria quæ ex tali permanat bono, sit Deo maximè propria. *Propter me, propter me faciam ut non blasphemem: & gloriam meam alteri non dabo. Ego ipse, ego primus, & ego novissimus.* Quasi diceret, sicut ego sum primum principium à quo quidquid sit, oritur: ita ego sum finis ad quem debet referri omne opus, & omnis operis gloria. Quod sic declarat apertius: *Nunquid gloriabitur securis contra eum qui secat in ea? Aut exaltabitur serra contra eum à quo trahitur? quomodo si elevetur virga contra elevantem se, & exaltetur baculus qui utriusque lignum est?* Perinde ac si diceretur, sicut rei bene gestæ non datur gloria instrumento, sed agenti per instrumentum; sic planè Deo qui primarius est agens omnium bonorum operum debet referri gloria *Omnia opera nostra operatus es nobis, Domine Deus noster.*

Agunt quidem cum Deo & cooperantur ad bonum opus homines, aliter ac instrumentum inanime, unde & merentur suis bonis operibus mercedem sibi promissam: sed nihil propterea deperit Deo, nihil propterea gloriæ sibi potest homo usurpare. Primò quidem quia homo cum nō sit sui ipsius principium neque finis, non potest propter se ita operari, ut finis, quem sibi proponit, destruat finem Dei; destrueret autem finem Dei, si propriam quæreret gloriam, & non divinam; neque enim hic est finis Dei agentis cum homine, ut homo suam quærat gloriam: ac proinde nec potest esse finis

agentis cum Deo hominis, *Noli propter eam, Noli propter tuam gloriam, destruere opus Dei.*

Deinde si quæ merces promissa est operanti homini, bene operanti promissa est, seu bonis eius operibus. At non possunt illius bona esse opera, qui in suis operibus velit videri ab hominibus ut laudetur, hæc est vanitas quæ poenam potius meretur quam præmium; *Va qui trahitis iniquitatem in funiculis vanitatis:* Er expressè dictum à Domino; *Alioquin mercedem non habetis apud Patrem vestrum.*

Denique si operanti bonum precatur *Apostolus Gloriam & honorem & pacem*, opportunè quidem, sed an propterea qui operatur bonum, possit illam ambire & sibi usurpare non dicit Apostolus, imo cum Christo vetuit, *Non gloriatur omnis caro in conspectu eius. NON efficitur inanis gloria cupidi, NIHIL per contentionem, neque per inane gloriam, GLORIA in consensione ipsorum qui terrena sapiunt. NON quarimus ab hominibus gloriam: neque à vobis, neque ab aliis, SOLI Deo honor & gloria.* Poteratne loqui expressius contra quærentes suam gloriam?

III. PUNCTUM.

QUAM suam ergo iustitiam facit ut videatur ab hominibus, maximam, qua fieri possit, injustitiam videtur facere: Quia quod Dei est maximè proprium, ipso invito & nolente sibi usurpat. Unde aptè sanctus Bernardus, *Gloriam meam, Dominus ait; alteri non dabo: & superbus, ego, inquit, mihi eam licet non dederis, usurpabo.* Potestne aliquid injuriosius & injustius cogitari? Cogita duos homines in eodem opere laborantes, quorum unus alio longè minus de suo conferat, longè minus laboret, & tamen totum quod ex labore colligitur emolumentum sibi omnino attrahat, defraudetque socium operis, sua debita parte, licet reclamantem & contradicentem. Nunquid tibi videtur illa esse merces de fraudata, quæ à sancto Jacobo clamare dicitur, *Et clamorem eius in aures Domini Sabbathoth introire?* Velle sic tam crudelem in homines exercere injustitiam? Hæc est verò, hæc est injustitia quam contra Deum meditaris, quando iustitiam tuam facis ut videaris & lauderis. Laboras cum Deo in opere, sed profectò longè minus quam ipse Deus: & tamen totum laboris pretium, totumque operis emolumentum tibi assumis, ni-

Pf. 23.
1. Cor. 3.

Is. 48.

Ibid. 10.

Ibid. 26.

Rom. 14.

Rom. 2.

1. Cor. 1.

Gal 5.

Phil. 2.

Ibid. 3.

1. Thess. 2.

1. Tim. 3.

Serm. 4.

de Nativ.

Dom.

Iac. 5.

hil prorsus Deo reservans, qui sibi solam gloriam reservatam volebat!

- Hab. 4.* *Ve ei qui multiplicat non sua! usquequo & aggravat contra se densum lutum? Usquequo in suam perniciem accumulatur terrenam gloriam, quæ velut lutum erat caleanda & quam tamen in dies sibi multiplicat & condensat, quia nihil familiarius nihil ostratius nihil copiosius ista vanitate, quæ quæritur in iis quæ apparent coram hominibus: & hanc unam referet ex cunctis suis operibus, vanitatem! O lutum verè densum quo vana inficitur anima & cujus pondere demergetur ad infima, nisi sibi prospiciat! Nunquid justificabo stateram impiam. & sacculi pondera dolosa? Nunquid possum approbare, & non punire illum qui tam injustè & fraudulenter agit cum proximo & cum Deo, ut non nisi subtractis eorum bonis ditescat? Nonne percussit Herodem Angelus, Eò quòd non dedisset ho-*

norem Deo, & consumptus à vermibus, exspiravit? Non omnes vani & superbi sic forte superbiunt & peccant sicut iste Herodes; sed quantumcunque minus superbiant, magis tamen peccant quàm putent: & gravius punientur quam timeant: nam verè Deo David confitebatur: Odisti observantes vanitates, supervacuè, Quamobrem deinceps ex consilio Sapientis: Bono animo gloriam redde Deo: Et dic sæpe cum Domino, si ego glorifico me ipsum, gloria mea nihil est.

Vide in 1. parte, Feria 2. Hebdomada 2. in Adventu, ubi hæc statuitur Veritas:

Nulla re homo quantumvis gloriosa gloriari potest.

Et alibi passim, Verbo, Gloria, Humilitas, In-

sentio.

DOMINICA SEXTA

POST PENTECOSTEN.

DE MVLTA TVRBA, EX PAVCIS
PISCICULIS ET PANIBUS A
DOMINO SATURATA.

Cum turba multa esset cum Iesu nec haberent quod manducarent, convocatis Discipulis, ait illis: misereor super turbam, quia ecce iam tri-duo sustinent me, nec habent quod manducant, &c.

Marci 8.

VERITAS PRACTICA.

Non quod times, timendum est, ne desit tibi Deus, sed ne tu desis Deo.

RATIO EST, Quia non est timendum nisi malum quod à te pendet ut caveas, & cui præcavendo timor est opportunus.

Sed quod times ne desit tibi Deus, non est ita malum, quod à te pendet ut caveas, sicut ne tu desis Deo.

Non illud igitur quod times timendum est, sed aliud quod minus times, & unde ad Divinam providentiam plenius refert.

I. PUNCTUM.

AT quidem notum est omnibus miraculum illud quod hodie nobis proponitur, sed non est satis consideratum. Tria vero sunt præcipue quæ attentius expendas & admireris.

Primum est quam multa turbæ sequerentur Dominum, quanta vis & virtus Domini qui tam multos ad se alliceret, & tamen nos illi Domino toties resistimus! O quam prudenter Apostolus. *Videte ne recusetis loquentem.*

Secundum, quanta devotio, quantus fervor & quale studium universi huius populi qui ad deficien-

Heb. 12.